

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for deres bemærkninger til dette lille lovforslag; jeg vil særlig takke det ærede medlem frk. Ingefred Juul Andersen og det ærede medlem frk. Anna Westergaard for den historiske redegørelse, de har knyttet dertil.

Det er jo rigtigt, at grundlaget for hele denne ordning blev fastsat i 1870, og det er lige så rigtigt, at lovforslaget i virkeligheden må ses som en besparelsesforanstaltning.

Som det fremgår af bemærkningerne, har vi i justitsministeriet ment, at disse meddelelser om anordninger m. v., der fylder op i lovtidende, ikke har så stor praktisk betydning. Endvidere var vi ganske klar over, at der her kunne opnås en besparelse. Den er måske kun lille, men den er sikker, og det har jo ikke været tilfældet med alle de besparelser, man har foreslået i den seneste tid.

Lovforslaget har været forelagt de interesserede ministerier, og de har alle tiltrådt det.

Det ærede medlem frk. Anna Westergaard var inde på, at lovforslaget rører ved et større princip. Det finder jeg er noget tvivlsomt, men jeg for mit vedkommende skal tiltræde, at dette spørgsmål bliver drøftet i et udvalg.

Med hensyn til besparelsens størrelse kunne jeg lige oplyse, at vi i justitsministeriet har været opmærksomme på, men ikke har fundet, at vi kunne sige noget om, hvor stor besparelsen blev, da det jo vil afhænge af, hvor stor lovtidendes årgang er de enkelte år. Det er imidlertid givet, at besparelsen omfatter ikke alene papir og trykningsudgifter, men også korrekturarbejde, som er ret kostbart.

Anna Westergaard: Jeg har ikke villet insinuere, at det skulle være nogen papirbesparelse, der blev opnået; jeg kender iøvrigt nok til papirbesparelser fra anden offentlig virksomhed. Jeg har også været opmærksom på, at ministerierne var enige om dette lovforslag. Det, jeg har meldt mig som talsmand for, er ikke ministeriernes, men den almindelige borgers interesse i foretagendet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Steinecke: Jeg skal tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises til nærmere undersøgelse i et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning.
vedtoges dette forslag.

Man gik derefter til:

Første behandling af forslag til lov om ændring i og forlængelse af gyldigheden af lov nr. 158 af 30. marts 1946 om midlertidig ændring af og tillæg til lov af 15. maj 1875 om tilsyn med fremmede og rejsende m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5165; fremsættelsen findes i tidenden sp. 414).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Steinecke: Som det fremgår af bemærkningerne til dette lovforslag, blev der i disse dage for fire år siden fremsat forslag til en ny fremmedlov, og siden er man i virkeligheden ikke kommet længere; man har kørt på den hidtil gældende fremmedlovgivning med ændringerne af 1946. Begrundelsen har jo været den, at man stadig ikke var klar over, hvorledes politiets ledelse fremtidig burde organiseres. Flertallet i forvaltningskommissionen anbefalede i sin indstilling af 1949 en henlæggelse af rigspolitichefens funktioner direkte under justitsministeren, og disse spørgsmål sidder man stadig og overvejer.

Det ærede medlem hr. Bjerre var jo allerede for tre år siden, som man kan se af landstingstidende, utilfreds med, at man af denne rent formelle grund undlod at fremsætte forslag til en iøvrigt påkrævet ny fremmedlov. Jeg må gå ud fra, at denne utilfredshedstilstand i løbet af de 3 år har forværret sig betydeligt, men det vil vi antagelig senere få syn for sagn for.

Hvad mit parti angår, var vi naturligvis heller ikke glade for den stadige udskydelse af forhandlingerne om en ny fremmedlov, og vi havde som vel også andre i det høje ting nærret det håb, at det udvalg, jeg som justitsminister efter aftale med det i fjor nedsatte landstingsudvalg om fremmedloven fik nedsat den 12. maj 1950, skulle kunne have gjort sig færdig i så god tid, at et forslag til en ny fremmedlov kunne være blevet behandlet i indeværende rigsdagssamling. Jeg beklager i virkeligheden, at et sagkyndigt udvalg, der har forvaltningskommissionens betænkning som grundlag, ikke i løbet af et halvt års tid har kunnet afslutte sine overvejelser om dette dog ikke altfor omfattende spørgsmål.

Hvis jeg var blevet siddende som justits-